

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

บทเรียนอันใหญ่หลวง

ปีไหนปี ๕๐ หรือ ๕๑ ที่ว่า ๕๖ บาทนะ จากนั้นลดลงมาอีก จะเป็นปี ๕๐ หรือปี ๕๑ นะ มันขึ้นถึง ๕๖ (ปี ๕๐ ครับ) อันนั้นที่เราร้องไห้ออกว่าเมืองไทยเราไม่ได้ครึ่งบาทนะ เขาตั้ง ๕๖ กินขึ้นไป เราไม่ได้ครึ่งบาทนะขาดตาเต็ง เป็นคนไม่เต็มบาท ทั่วประเทศไทยขาดตาเต็งไม่ครึ่งบาท ๆ ว่าไง นี่เราไม่ได้ลิ้ม มันทำไมถึงเป็นขนาดนี้นะ ไม่เคยมีมาก่อน ที่ว่าร้องไห้ออกแล้วก็ให้เขาติดตามเข้าไปเรื่องติดหนี้ติดสินในจุดใหญ่ ให้ไปติดตามมามันเป็นยังไง ๆ ติดหนี้เขาเท่าไร ๆ ให้ติดตาม เอาจากจุดใหญ่ ๆ มา พอมาได้เรื่องแล้วก็นั่นละที่นี้

(วันนี้วันเกิดโยมเจ้าคะ ถวาย ๒,๐๐๐ ดอลลาร์) เออ ๆ พอใจ ๆ ตระกูลเกิดผล นี้ให้มาน้อยเมื่อไร หลายครั้งหลายหนเป็นหลาย ๆ กิโล อันนี้ก็ตั้ง ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ นิมนต์ไปบ้านก็นิมนต์ไป ไปเอาทองคำที่บ้าน เราไม่ลิ้ม เอาทองคำที่บ้านในกรุงเทพฯ ให้เรื่อย ๆ ให้ทีละน้อย ๆ เมื่อไรเป็นกิโล ๆ ขึ้นไป

พูดถึงเรื่องเงินไทยที่มันถึง ๕๖ ปีนั้นละ บวกกับติดหนี้เขาพะรุงพะรัง คือเราให้ไปติดตามดูจริง ๆ ในคลังหลวงคลังใหญ่นั่นนะ ติดหนี้เขาเท่าไร ๆ คั้นมาให้หมด มาแจ้งให้เราทราบ เงินนี้ก็ฟาดขึ้นถึง ๕๖ บาทต่อดอลลาร์ มันยังงัยกันนี้นะ อยู่ไม่ครบบาทครบตาเต็งขาดบาทขาดตาเต็ง ไม่ครึ่งบาทเสียด้วยนะ ตั้ง ๕๖ เขากินไป เราไม่ได้ครึ่งบาท ๕๐ สตางค์ก็ไม่ได้ มันเป็นยังงัย เหนอ เมืองไทยเราเนี่ย มันคึกคักไปใหญ่ เหนอ มาตั้งแต่พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ไม่เคยเป็นอย่างนี้ แล้วทำไมมันถึงเป็นขนาดนี้ นี่หลวมตัวเสียจนเกินเหตุเกินผลแล้วหรือจนเมืองไทยจะจมแล้วนี่นะ

นั่นละเหตุเบื้องต้น ก็ ๕๖ บาทต่อดอลลาร์ แล้วก็ไปติดหนี้ติดสินเข้ามาจากจุดนั้น ๆ เอามาบวกกันเข้า เมืองไทยแทบมองไม่เห็น คลื่นทะเลเริ่มท่วมเข้ามา ๆ มันจะเอาให้จมคลื่นทะเลได้แก่หนี้สินพะรุงพะรัง มันท่วมเข้ามา ๆ คนก็ไม่ถึง ๒ สลึง เอ้อ อะไรมันถึงได้เป็นอย่างนี้ ทุกอย่างเข้ามาละที่นี้ คนทั้งประเทศไม่เต็มสองสลึง อ้าว ถ้า ๒ สลึงก็เรียกว่า ๕๐ บาทใช้ไหม นี่ฟาดเข้าไป ๕๖ บาท มันไม่เต็ม ๒ สลึง ยังงัยกันนี้นะ แล้วดูหนี้สินก็เป็นคลื่นเข้ามา ๆ หนี้สินเหมือนคลื่นทะเลจะเอาให้จม เราลิ้มเมื่อไร ถึงขนาดร้องไห้ออกเลย ยังงัยกันนี้นะ

นั่นละที่นี้ จากนั้นก็หมุนละ เอ้า จะช่วยเลย ตั้งแต่นั้นมาก็เอาเลยจนกระทั่งมา ปัจจุบัน ที่ ๕๖ ก็ไม่เคยปรากฏขึ้นอีกเลย ค่อย ๆ ลงมา ๆ มาอยู่ในย่าน ๔๐ นะ ๔๑,๔๒ อะไรนี่ แล้วก็เลยมาอยู่ตั้งแต่บัดนั้นมาเรื่อย ๆ ก็รู้สึกว่ดี เราก็อพอใจ ไม่ได้คิดได้อ่านว่าจะได้หมุนตัวออกมาอย่างนี้ ก็นี่ละต้นเหตุ ๕๖ บาทต่อดอลลาร์นั่นเอง แล้วติดหนี้ติดสินเขา พระรุงพระรัง มีตั้งแต่เรื่องที่จะจม ๆ คลื่นทะเลคือเจ้าหนี้ ๆ การติดหนี้เหมือนคลื่นทะเลใหญ่ที่จะมาพัดเมืองไทยเราให้จม ทางนี้ก็ ๕๖ บาท คอยแต่จะจมอยู่แล้ว ทางนั้นคลื่นใหญ่ทะเลที่ติดหนี้เขาก็มา ยังไงกันนี้ จะออกทางไหน นั่นละเรื่องราวมัน

เราจึงได้ยกขึ้นมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่างนี้ การติดหนี้เขา เขาเหมือนกับอู้งเหยี่ยวใหญ่ พวกเราหัวเท่าหัวหนู ๆ อยู่ใต้อู้งเข้ เขากำที่เดียวหมดเลย บีบเข้ามาทุกด้าน ติดหนี้เขาแล้วยังไม่แล้ว เขายังมาเป็นเจ้านายมาคอยบังคับบรายได้รายจ่ายที่จะได้ เพื่อเขาจะเอาหนี้เขาไป ทุกอย่างบังคับเรา ฟังว่าในธนาคารชาติไอนั้นมันมาจู้จ้าน ๆ เกี่ยวกับเรื่องหนี้เรื่องสินบังคับอยู่ในตัว ๆ ตลอด นี่ที่มันพิลึกพิลั่นนะ เรานี้เหมือนกับหนูตัวหนึ่ง อันนั้นแมว หรือว่าราชสีห์หนูน มันกำเมื่อไรก็หมด เราจึงได้บอกว่านี้คือสงครามเศรษฐกิจ ไม่ใช่ปืนผาน้ำไม้อะไรแหละ เอาหนี้เข้ามา ไม่มาพวกเธอต้องเป็นบ้อยของข้าทั้งประเทศ เท่านั้นละ กำที่เดียวเสียบเลย เราจะไปเถียงเขาได้ยังไง ก็มีแต่คอยจะจมเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงพากันติดกันดินออกช่องเล็ก ๆ สุดท้ายก็ออก ๆ ๆ พันไปได้นะ ไร่ เอ เอ็ม เอฟ เอ็มเอฟอะไรนั้นนะมันตัวสำคัญ บักห่านี่สำคัญมากนะ เข้าใจไหมบักห่านี่สำคัญมาก พวกเหล่านี้ไม่เข้าใจหรอก ไม่เข้าใจช่างใคร เข้าใจเราสองคนก็พอนะ นี้ออดไปได้แล้ว อันนี้ใช้สามวาระนะ ผ่านไปได้เลย (ครบผ่านแล้วสะกรกฏาคม) เออนั้น นอกนั้นยังอยู่ใต้อู้งเล็บเขาเยอะนะประเทศต่าง ๆ ยังอยู่ใต้อู้งเล็บเหยี่ยวใหญ่ เยอะ บีบอยู่ในตัวนั้น ละ อะไรก็เป็นของเขาหมด เขามาเป็นเจ้าอำนาจบีบบังคับในวงการรวงงานต่าง ๆ ทุกอย่างในเมืองนั้น ๆ บีบเอาทางนั้นบีบเอาทางนี้เรื่อย

เมืองไทยเรานี้ก็ใช้กันอย่างนั้นละแต่ก่อน บีบ โรงงานใหญ่ ๆ อะไรใหญ่ ๆ มาเป็นเจ้าของ ๆ มาเป็นเจ้าอำนาจคอยควบคุมการเงินการทอง ได้แล้วเขายักเอา ๆ นะ โอ๊ยทุเรศนะ เรายังใจหายอยู่ตั้งแต่ฟังที่แรก เพราะฟังเอาจริงเอาจังไม่ฟังเล่น ๆ ถึงขนาดให้เขาไปติดตามดูคลังใหญ่คลังหลวงเรา ติดหนี้เขาเท่าไร ๆ บอกมาให้หมดเลย โอ๊ย ติดหนี้ไม่ใช่ติดธรรมดา ดิ้นตั้งแต่นั้นมา ๕๖ ก็ไม่เขยิบขึ้นอีกนะ ๕๖ ลดลงก็เลยมาอยู่ที่ ๔๒ เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

เราก็ไม่เคยคิดเคยอ่านว่าจะได้มาเจอเอาอย่างนี้ ได้ทำงานอย่างนี้นะ งานของพระก็เป็นเรื่องของพระตลอดมา ไม่เคยเกี่ยวกับการบ้านการเมือง เรื่องตั้งวงรัฐบาล ตั้งวงไหนเรารู้ทั้งนั้น ๆ ละ รู้มา ๆ โดยลำดับ ลูกศิษย์ลูกหาเต็มอยู่ตามกระทรวงต่าง ๆ เป็นอะไร ๆ ดีชั่วประการใดรู้ แต่ไม่เคยสนใจนะ เป็นเรื่องของบ้านของเมืองเขาไป เราไม่เคยสนใจจนกระทั่ง ๕๖ บาทกับติดหนี้เขาพะรุพะรัง มากระเทือนเอาหนักตรงนี้ ถึงได้วิวาทออกเลย เป็นบ้าออกเลย ว่าไง ทีนี้เวลาขึ้นมันก็ไปใหญ่ ชนตะไปเลย ไม่ถอยเลย

แต่เราไม่เคยให้เคลื่อนคลาดจากธรรมนะ เราจะแข็งจะอ่อนขนาดไหน ดูเดือดขนาดไหนก็อยู่ในวงของธรรม ได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วออก จะควรอ่อนควรแข็งขนาดไหนจะออกตามพิจารณาแล้ว ควรจะผิงก็ผิงเลยเชียว อย่างนั้นละ นี่เราไม่ได้เอาโลกมาใช้ใช้มาตลอดนะเราไม่เคยมีความเสียใจ หรือไม่สบายใจว่าเราได้ทำผิดทำพลาดไปยังไร ไม่ว่าทางด้านวัตถุ ทางด้านธรรมะ เราดำเนินไปด้วยอรรถด้วยธรรมทั้งนั้น เรื่องราวจะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไร หนักเบาขนาดไหน เราจะเอาธรรมเข้าทาง ๆ ทุกอย่าง อะไรวางธรรมแล้วเบิกออก ๆ ถ้ามันมาขวางธรรม เราเห็นว่าเป็นธรรมแล้วที่เขาจะก้าวเดิน อะไรเข้ามาขวางเอาเลยทีนี้ ฟาดเลย ถ้าเราวางธรรมเราไม่ทำนะ ถ้ารู้สึกมันขัดข้องในธรรม ไม่ออกไม่เอา

นี่จึงเป็นข้อเตือนพี่น้องทั้งหลายทั้งประเทศได้เป็นอย่างดีเยี่ยมเชียว คราวนี้นะ โหเมืองไทยเราหวุดหวิดจะจมจริง ๆ นี่เป็นบทเรียนอันใหญ่หลวง เป็นประวัติศาสตร์และเรื่องความจะล่มจมของชาติไทย และการฟื้นฟูชาติไทยขึ้นมา เรียกว่าเป็นประวัติเคียงคู่กันไปอย่างนี้ เรื่องจะล่มจมแล้วฟื้นขึ้นมาได้ จะไปทั้งสองอย่าง อันที่สามก็คือ เราจะหาทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ที่เป็นเครื่องประดับละทีนี้ พอขึ้นมาพอหายใจได้บ้างพอสมควรแล้วทีนี้เราจะเอาทองคำเข้าประดับชาติไทยของเรา เป็นประวัติศาสตร์อันสวยงามมากอันหนึ่ง นี่ละตอนสุดท้ายเรามุ่งอย่างนี้

เพราะฉะนั้นจึงเข้มข้นในทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน เราพิจารณาเต็มสัเต็มส่วนแล้ว ถึงออกประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบครอบคลุมประเทศไทย พิจารณาหมดแล้วอันนี้เหมาะสม งาม ถ้าได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน แล้วงาม สวยงามประดับได้หมด หรือลบ กลบ สิ่งที่มีมันเลวร้ายทั้งหลายได้ เอาความสง่างามขึ้นมาแทนที่ด้วยทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้าน แล้วเครื่องประดับทั่วประเทศไทยของเรา นี่ก็เป็นยังงี้ เงินสดนี่ออกไปช่วยชาติไทยมากน้อยเพียงไร ท่าน

ทั้งหลายพอทราบกันอยู่ เพราะไม่ได้ไปไหนสักบาทสักสตางค์ เงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านเข้ามาหาเรา

เราช่วยสมกับเราเรื่องโก้ก พุดง่าย ๆ ว่างั้น เข้ากันได้สนิทเลย อะไรที่จะมาหยิบออก โหยไม่ได้เลยเชียว มีแต่ฟุ้ง ๆ เพื่อชาติบ้านเมืองของเรา ถ้าเอาขึ้นไม่ได้คราวนี้ก็หมดแล้ว เมืองไทยเรา บรรดาปู่ ย่า ตา ยาย พาถ่อพาพายตะเกียกตะกายมาก็เป็นความสงบร่มเย็น ถึงจะไม่เป็นเมืองเศรษฐกิจเด่นดังกับเมืองทั้งหลาย เรายังเป็นเมืองสงบร่มเย็นตลอดมา ไม่ว่าเรื่องใด ๆ เมืองไทยเราจะสงบตลอดมา เพราะอำนาจแห่งพุทธศาสนาครอบงำในหัวใจของพี่น้องชาวพุทธเราทุกคน ทำให้ระลึกถึงศีลถึงธรรม ความสงบร่มเย็นมาโดยสม่ำเสมอ เรื่องก็พอเล่าตลอดไปได้ ๆ อย่างนี้

เพราะฉะนั้นคราวนี้จึงเป็นคราวสำคัญที่เราจะประดับชาติไทยของเรา ความลุ่มจม กลบมันไว้เลย เอาความดีที่เกิดจากความรักชาติ ความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียง สามัคคีกัน รวมหัวกันเป็นทองคำ ดอลลาร์ ขึ้นมาประดับชาติไทยของเราให้สวยงามอร่ามตาของเราต่อไปนี้ จึงจะให้จำเอาไว้นะ แล้วอย่าลืม ให้เข็ดหลาบด้วยนะ อย่าพากันลืมเนื้อ ลืมตัว อย่าพากันสุรุษสุราย้อลุ่มจมจนไม่ได้มันนะ แล้วจะจมได้ ถ้าเรามีอาจารย์องค์เอกมา สอนแล้วเนื่องจากเมืองไทยลุ่มจม เพราะความลืมเนื้อลืมตัวของชาติไทยเรา โดยมีหัวหน้า เป็นผู้พาให้ลืมเนื้อลืมตัว แล้วจะทำเมืองไทยให้จมไปหมด ให้เราจำอันนี้เอาไว้ ให้เป็นผู้ เข็ดหลาบ การเป็นอยู่ป่วนวาย การใช้การสอยอย่าสุรุษสุรายเกินเนื้อเกินตัว ไม่ดีเลย นี่เป็น ทางที่จะให้เข้าสู่ความลุ่มจม ดีไม่ดีจมยิ่งกว่าที่ผ่านมานี้ก็ได้ถ้ายังไม่รู้สึกตัว ถ้ารู้สึกตัวจะ ค่อยฟื้นฟู ทรงตัวได้ไปตลอด ต่างคนต่างรู้จักประมาณ

การเป็นอยู่ป่วนวาย การใช้การสอย เมืองไทยเรามักจะเป็นเมืองสุรุษสุราย พุดจริง ๆ เราอยู่ตรงกลางของชาติไทย เราพูดได้ทั้งส่วนได้ส่วนเสีย นิสัยของเมืองไทยเราที่นี่ ที่เป็น อย่างนี้ก็เพราะว่า เมืองไทยเราเป็นเมืองอู้อ้ำอูนน้ำ ไม่เคยอดอยากขาดแคลน อะไรก็มีเต็ม บ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนไม่อดไม่อยาก ก็ทำให้ลืมตัวไปได้ ครั้นทำไปนานเข้า ๆ กลายเป็น นิสัย เวลาเหตุการณ์ไม่เหมือนแต่ก่อน มันคุกคามเข้ามาทุกด้านทุกทาง เราจะเอานิสัย สุรุษสุรายนี้ไปใช้ ก็เป็นเครื่องสังหารตัวของเราและชาติไทยของเราไปได้โดยไม่สงสัย จึง ควรพิจารณา ให้รู้เนื้อรู้ตัว

อะไร ๆ พอเป็นพอไปให้อยู่ นั่นละความสะดวกสบายสงบร่มเย็น อยู่กับความพอ ดิบพอดี ไม่ได้อยู่ด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมซิงตึงตึงเด่น ซิงตึงอะไรซิงซัว ซิงความลุ่มจมซิงกัน และกัน สุดท้ายก็จมไปด้วยกันทั้งหมด มันไม่ได้ซิงตึงตึงเด่นนะ แต่กิเลสมันพูดว่าซิงตึงตึง

เด่น มันเด่นอะไร ตีอะไร ชิงช้าชิงความล่มจม ให้พากันระมัดระวังให้ดี การใช้การสอยทุกอย่าง สิ่งที่จะเข้ามาทุกวันนี้จะมากนะ เช่นบ้านนั้นเมืองนี้เขาจะเข้ามาค้าขายในเมืองไทยเรา เขาเข้ามาเขาต้องหวังได้ ที่นี้เราเป็นคนลืมหืมแล้วก็มีแต่จะเสียทำเดี่ยวๆ เขาก็โกยเอาเงินไทยเราไปอีกแหละ ให้ระวังให้ดีจูนี่

เราต้องรู้ตัวของเราเสมอ เขาก็คน เราก็คคน เขาก็เมืองคน เราก็คเมืองคน ต้องพิจารณาทางใต้ทางเสีรอบประเทศไทยของเราทุกคนๆ ให้คิดด้วยกันอย่างนี้ จะไม่ลืมหืมเนื้อลืมหืมตัวจนเกินไป ถึงกับทำบ้านเมืองให้จม ให้ระวังให้ดี อะไรๆ พอเป็นพอไปให้อยู่ไป นั้นละสงบเย็น ถ้าติดถ้าตื่นแล้วเป็นความทุกข์ความเดือดร้อน แล้วจะนำความล่มจมมาสู่ชาติไทยของเรา ให้พากันระวัง แบบพระพุทธศาสนาไม่ได้ฟุ่มเฟือยนะ แต่ไม่มีใครนำมาใช้แบบพระพุทธศาสนา แม้แต่พระ ตัวฟุ้งเฟ้อก็อยู่กับพระสมัยปัจจุบันนี้ทั้งเขาทั้งเรา

พระพุทธเจ้าใครจะไปรู้จักประมาณยิ่งกว่าพระองค์ พอดิบพอดี พระไม่ได้มีอะไรมากนะ เรื่องของลูกศิษย์ตถาคตที่จะนำคติตัวอย่างอันดีงามออกไปสอนโลก เจ้าของต้องปฏิบัติตัวตามแบบฉบับของศาสดา ของศาสนธรรมเรียบร้อยแล้ว ไปที่ไหนก็งามงามตา ความมักน้อย ความสันโดษ ความไม่ติดไม่คืนคือเรื่องของพระที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยถ่ายเดียว มักน้อย ไม่ยุ่งกับอะไร คิดดูซิท่านว่าบริหาร ๘ นี้ละสมบัติของพระ มี ๘ ชั้นด้วยกัน สังฆาฏิ จีวร สบง บาตร มืดโกน ธัมมกรก ประคตเอว กล่องเข็ม นี้ละสมบัติของพระ ผ้าสังฆาฏิกหนึ่ง สบงหนึ่ง จีวรหนึ่ง เป็นสามแล้ว สีบาตร ห้ามืดโกน หกประคตเอว เจ็ดกล่องเข็ม แปดธัมมกรก เครื่องกรองน้ำ นี้บริหารของพระยกไปใช้ได้สบาย สะพายเต็มบาตรพอดี บริหาร ๘ มีเท่านั้นไม่ได้มาก อันนั้นเป็นของเหลือเฟือ นี้ละสมบัติของพุทธศาสนาที่ใช้แก่พระ เพื่อกระจายออกไปหาประชาชนทั้งหลาย

อย่าให้เป็นน้ำล้นฝั่ง ให้อยู่ในฝั่งพอดิบพอดี อยู่ที่ไหนอยู่สบาย อย่าฟุ้งเฟ้อ เห็นเขามีเราก็อยากมี เห็นเขาได้เราก็อยากได้ ฐานะของเขากับฐานะของเราไม่เหมือนกัน เขาตื่นด้วยเขามีเครื่องไม้เครื่องมือพาให้ตื่น เราตื่นแต่ด้วยกำปั้นไม่ได้นะจุม เราไม่มีตื่นอยากให้มั่งมีเหมือนเขา นี้ละพาเจ้าของให้จม สุดท้ายก็พะรุงพะรังติดหนี้ติดสินไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง ระโยงระยางทั่วประเทศไทย มองไปที่ไหนมีแต่ตาข่ายแห่งความติดหนี้ติดสินซึ่งกันและกัน ตั้งแต่ส่วนใหญ่มายังส่วนเล็ก แม้ที่สุตเด็กไปเรียนหนังสือก็ไปติดหนี้ติดสินกันในโรงรำโรงเรียน นี้เรียกว่าตาข่ายแห่งการติดหนี้กัน เพราะความไม่รู้จักประมาณนี้เป็นตัวสังหาร เป็นตัวกางข่ายออกมา ให้พากันจำเอาไว้

ใหญ่เท่าไรก็ยังติดหนี้ติดสินมากขึ้นๆ จากนี้ก็ยกประเทศใส่กัน ติดหนี้ติดสินกัน เราต้องระวังสิ่งนี้ให้มาก ไม่ระวังนี้จะพาเมืองไทยให้จม ให้นำพุทธศาสนาไปใช้ ฆราวาสก็ตามมีตามเกิดของเรา ได้มาเท่าไรให้ยินดี อย่าดีดอย่าดีนจนเกินเหตุเกินผล เป็นน้ำล้นฝั่ง ใช้ไม่ได้ ให้พอดิบพอดี มีอะไรใช้อะไรใช้ไป นี่ถูกต้อง เรื่องความฟุ้งเฟ้อ มีเท่านี้ไม่อยากได้เท่านี้ มันอยู่เหนือมันอีก อยู่เหนือมัน ได้เท่าไรไม่พอ มีแต่ไม่พอ อันนี้ละพาความฉิบหายมาสู่บ้านเมืองของเรา พวกนี้ระวังให้ดี

คิดดูซิอย่างพระอานนท์ท่านทำไว้เป็นคติตัวอย่างพวกเรา ได้จักรชาติท่านไม่ยอมทิ้งนะ เอาไปย่ำผสมกับดินเหนียว เอาไปโปะกุฎิ ทาฝากุฎิ ท่านไม่ทิ้ง ท่านยกตัวอย่างมาเป็นอย่างนั้น ท่านไม่สรุ่ยสรุ่ย อย่างบริหารของหลวงปู่มั่นที่วัดสุทธาวาสก็ไปดูเอาซิ นั่นละท่านผู้เป็นเศรษฐีธรรมอันเลิศเลอท่านเป็นอย่างนั้น เศรษฐีแห่งความยากจนคือพวกเรา ไม่รู้จักประมาณ จนมากจนรำลือ เป็นเศรษฐีแห่งความทุกข์หมั่นทนทุกข์ อยู่ในเมืองไทยของเราที่ไม่รู้จักประมาณ ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวเสียได้ ให้พากันจำเอาทุกคน มีบทเรียนมาแล้วทั่วประเทศไทย จะเอาชาติไทยของเราให้จม ให้ต่างคนต่างถือมาเป็นบทเรียน

บทเรียนด้วยความรู้จักประมาณทุกสิ่งทุกอย่าง การจัดการจ่ายการซื้อการขาย ติดต่อกับเมืองนอกเมืองนาให้ดูให้ดี อะไรที่มีความจำเป็นที่เราไม่มี จำเป็นจะต้องซื้อจากเขา เราก็ซื้อด้วยความจำเป็นที่ทราบแล้วด้วยเหตุผล ถ้าเรามีอยู่แล้วแต่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมอยากได้อันนั้นมาตีมาแข่งบ้านแข่งเมืองของตัวเอง เอาลูกเขามาแข่งลูกเรา เอาผิวเขามาแข่งผิวเรา เอาบ้านเมืองเขามาแข่งบ้านเรา สมบัติต่างๆ ของเขามาแข่งบ้านเมืองของเรา มีแต่เอาของเขามาเหยียบบ้านเมืองของเรา เช่นเอาลูกเขามาแข่งลูกเรา อย่างนี้ก็มาเหยียบลูกเรา เอาผิวเขาเมียเขามาเหยียบผิวเราเมียเรา มาเหยียบครอบครัวของเรา บ้านเขาบ้านเราเอามาเหยียบกันไม่ใช่ของดี ฟุ้งแต่ว่าเหยียบเป็นไร เป็นของดีแล้วหรือ

อันนี้ของเขาอะไรดีหมด หมอบหัวเข้าไปให้เขาเหยียบเอาๆ ไม่ได้คิดรู้เนื้อรู้ตัวว่าจะตั้งเนื้อตั้งตัวขึ้นเพื่อเป็นเนื้อเป็นหนังแห่งตนและชาติไทยของตนบ้างเลย อย่างนี้เสียหายนะ อะไรที่ซื้อเขามันจำเป็นยอมรับ ซื้อทั้งเขาทั้งเรา ถ้าอะไรไม่จำเป็นไม่ซื้อ ซื้อของบ้านเมืองของเรา ไปที่ไหนมีใครที่ขายอยู่ตามท้องตลาด หรือตามข้างถนนหนทาง เอาซื้อมาหนุนชาติไทยของกันและกัน เขาหนุนเรา เราหนุนเขา ในประเทศไทย เนื้อหนังเป็นของคนไทย เมื่อมีการซื้อการขายได้กำลังขึ้นมา มีคนมาซื้ออะไรมันก็มีกำลังใจคนเรา ผลิตให้ดียิ่งกว่านั้นขึ้นไปอีก ดีไม่ดีเมืองนอกสู้ไม่ได้ อันนี้มีแต่หมอบใส่เขาๆ มันจะหาความดีมาจากไหน

อันใดที่เราไม่มียอมรับ แต่เราจะผลิตตัวของเราขึ้น ผลิตตัวของเราขึ้นให้หนักแน่นขึ้น เอาจนกระทั่งมี สิ่งที่เขาไม่มี เราไม่มี พยายามทำให้มี สิ่งที่เขาดีเรายังไม่ดี พยายามทำให้ดีที่สุดท้ายก็พืดเหยียดกันได้ มีแพ้มึชนะ ต่อไปชนะไปเลย อย่างนั้นซึ่งจะสร้างเนื้อหนังเพื่อเป็นชาติของตัวเองให้มีความแน่นหนามั่นคง มีแต่กัมหัวหมอบใส่ของเขา ถ้าเป็นของเมืองนอก เมืองนาแล้วเอาละนะ แม้ที่สุดแอปเปิลอะไร โครตรพ้อโครตรแม่มันไม่มีหรืออยู่ในเมืองไทย ไปที่ไหนเหยียบแต่แอปเปิลเลอะเทอะไปหมด ถ้าเป็นของเขาแล้ว นี่แอปเปิลๆ นะ มันแอปเปิลที่พ้อหัวแม่มันหรือเราอยากวางั้น เข้าใจไหม มันโมโห มันไม่ได้ดูแอปเปิล พ้อแม่มึงสร้างมา ตัวของมึงก็ใครเลี้ยงมา มึงจะมาว่าแอปเปิลที่ไหน พ้อแม่เลี้ยงมึงมามึงไม่เห็นพ้อเห็นแม่เห็นชาติของมึงนะ เข้าใจไหม มีแต่อันนั้นแอปเปิล อันนั้นดีอันนี้ดี พวกหน้าผากแตก ถ้ามาพูดให้หลวงตาบัวฟังนี้ใส่เปรี้ยวเลย คนพูดนี้ด้วยความลื้มตัว ไม่ตั้งหน้าตั้งตาจะสร้างเนื้อหนังของตน ให้เป็นเนื้อเป็นหนังมีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไป เห็นอะไรมาหมอบใส่ๆ เขาก็เหยียบหัวไปละซี เข้าใจหรือ

ของเมืองไทยเราซื้อกันมันเป็นอะไร มันก็ดมันขวางอะไร ถ้ามันไม่เป็นบ้าของคนขวางตัวเอง แล้วจะเหยียบชาติให้จมด้วยความลื้มเนื้อลื้มตัวหมอบหัวใส่เขาเท่านั้น ถ้าตั้งหน้าตั้งตาพืดแล้วต่างคนต่างดีนะ ให้พากันพินิจพิจารณาทุกคน นี่ละธรรมท่านสอนอย่างนี้ ให้รู้เนื้อรู้ตัวทุกคน เอาอะไรของเราเราซื้อกันเองๆ เมื่อต่างคนต่างอดหนุนกันมีรายได้ขึ้นมา คนผู้ที่ผลิตออกมานั้นมันก็มีกำลังใจ ผลิตดีขึ้นไปๆ ต่อไปแข่งได้ทั้งนั้น นี่การช่วยตัวเอง ให้เป็นเนื้อหนังของตัวเอง ต้องเป็นอย่างนั้น นี่อะอะก็คว่ำใส่เขาๆ เอามาทับหัวตัวเองให้แหลกไปหมด การยินดีในของผู้อื่นของคนอื่น ของชาติอื่นเมืองอื่นที่ไม่มีเหตุมีผลแต่ยินดีไปด้วยความฟุ้งเพื่อความลื้มเนื้อลื้มตัวเสียหายทั้งนั้นละนะไม่ว่าเขาว่าเรา ส่วนมากมีแต่เราแหละเสียหายเพราะความลื้มตัว ให้พากันพินิจพิจารณาให้ดีนะ

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึง เราไม่ได้คายนะ ไอ้พี่ชาย บักห้าบักคำไฟที่ เจียแปลว่าดังวิกนั้นนะ กับเรานั้นขัดกันอยู่เรื่อยๆ เป็นอะไรไม่ทราบ ถ้าเป็นของคนอื่นไปหาซื้อ แม่ทำขึ้นมันไม่สนใจ แม่ทำขึ้นไม่สวย เขาทำไปซื้อเอามา ทีนี้กับเรานั้นไม่เป็นอย่างนั้น เอาทำขึ้นแม่ เราใช้หมดถ้าเป็นของแม่ ผ้าถุงผ้าห่มโสร่งสะเหรงของแม่ สวยไม่สวยก็ตามแม่ทำเราใช้ นี่มันขัดกันนะ เราเป็นมาตั้งแต่เด็กนะ ไอ้พี่ชายบักห้าบักคำไฟอันไหนของดีมันไปเอามาหมดมาเหยียบหัวแม่มันเข้าใจไหม เราเทิดหัวแม่ คนสองคนที่กับน้องยังไม่เข้ากัน นี่เอามาพูดเสียบ้างเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้าเป็นของแม่ เอ้าอะไรทำมาจะนุง เขาเอามาขายผ้าโสร่งสวยๆ สวยยังงาช้างเถอะไม่ใช่ของแม่เรา ไม่เห็นมีค่ามีราคาอะไร ว่าอย่างนี้แหละเรา

ที่นี้เวลามาวชเข้าในอรรถในธรรม เข้ากันได้ปึงเลยกับการสร้างเนื้อสร้างตัว เพราะฉะนั้นจึงได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย คืออรรถธรรมเป็นสักขีพยานมาก่อนเราเกิดแล้ว เรามาปฏิบัติตามนิสัยของเราที่เข้ากันได้ๆ แล้วเข้ากับธรรมได้เลย ให้พากันจำเอาจะแต่งสดสวองดงามขนาดไหนก็ตาม ถ้าคนไม่มีหลักมีเกณฑ์ก็กลายเป็นคนเลว ทำลายตัวเอง ทำลายชาติของตัวเองแล้ว เอาประดับเท่าไรก็ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไร ก็เหมือนอย่างไปหาเอาไม้เชื้อไฟ หาเอาไม้ราคาแพงๆ งามๆ เอามาเสริมไฟกองนี้ให้มันสวยมันงาม ไฟกองนี้เผาแหลกหมดเลย นี่ความไม่รู้จักประมาณนั้นละเป็นเครื่องเสริมไฟ ไปหาขวานเอามาเผาตัวเอง เข้าใจหรือ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น วันนี้ไม่มีปัญหาค่ะ (ไม่มีครับ)

เมื่อเช้านี้ฝนตกเราก็ลงเดินจงกรมอยู่ในป่า ตกแซ่กๆ ๗ เลยต้องเอาร่มไปกางเดินจนกระทั่งตี ๕ กว่าๆ จวนสว่างถึงกลับขึ้นมา

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th